

I

Op een regenachtige novemberdag voer het zeiljacht *Victory* sierlijk langs de kust naar de oude haven van Antibes. De zee schuimde. Quinn Thompson stond zwijgend op het dek naar de zeilen te kijken en genoot van zijn laatste ogenblikken aan boord. Hij had geen last van het weer, de grijze dag of zelfs maar de ruwe zee. Hij was een zeiler in hart en nieren. De *Victory* was een zeiljacht van vijfenveertig meter met hulpmotoren, dat hij had gehuurd van een man met wie hij regelmatig in Londen zaken had gedaan. De eigenaar had wat tegenslag gehad in zijn onderneming en Quinn was dankbaar ingegaan op het aanbod de boot te gebruiken. Dat was in augustus, en de tijd aan boord was in alle opzichten goed voor hem geweest. Hij was gezond, sterk en veel rustiger dan toen hij aan de reis begon. Hij was een knappe, energieke en jeugdige man. En meer dan hij in maanden had gedaan, berustte hij in zijn lot. Hij was in Italië aan boord gegaan en had daarna in de Spaanse en Franse wateren gevaren. In de Golf van Lion was hij in ruw weer terechtgekomen, maar hij had van de opwinding van een korte en hevige storm genoten. Daarna was hij naar Zweden en Noorwegen gevaren en vandaar was hij langzaam teruggekeerd via een aantal Duitse havens. Hij zat al drie maanden op de boot en had er op verschillende manieren baat bij gehad. Hij was lang genoeg van huis weg geweest, een tijd die hij had gebruikt om na te denken en te herstellen van al-

les wat er was gebeurd. Zijn terugkeer naar Californië had hij maandenlang uitgesteld; er was geen reden om naar huis te gaan. Maar hij wist dat hij met de naderende winter zijn terugkeer niet langer voor zich uit kon schuiven. De eigenaar van de *Victory* wilde de boot met de kerst voor zichzelf in de Caribische wateren hebben, zoals was afgesproken toen hij hem charterde. Quinn had een fortuin betaald voor de drie maanden aan boord, maar hij had er geen centje spijt van. De hoge huur betekende niets voor Quinn Thompson. Hij kon het zich permitteren en nog wel meer ook. In materieel opzicht en in zijn werk had hij veel geluk gehad.

Deze tijd aan boord had hem er ook aan herinnerd hoeveel hij van zeilen hield. De eenzaamheid deerde hem niet (eigenlijk vond hij die heerlijk) en de bemanning was zowel zeer vakkundig als discreet. Ze waren onder de indruk geweest van zijn vaardigheid en beseften al snel dat hij veel meer van de *Victory* begreep – hoe je er snel en goed mee moest zeilen – dan de eigenaar, die er nagenoeg niets van wist. Bovendien was ze voor Quinn zowel een mogelijkheid tot ontsnapping als een behaaglijk toevluchtsoord. Hij had vooral genoten van zijn verblijf in de fjorden, waarvan de strenge schoonheid meer bij hem leek te passen dan de feestelijke en romantische haventjes van de Middellandse Zee die hij zo veel mogelijk had gemedend.

Zijn koffers waren al gepakt toen hij op het dek stond. En hij wist door de doeltreffendheid van de bemanning dat binnen een paar uur na zijn vertrek alle bewijzen van zijn verblijf aan boord verdwenen zouden zijn. De bemanning bestond uit zes mannen en een vrouw, de vrouw van de kapitein, die voor stewardess speelde. Net als de anderen was ze discreet en beleefd geweest, en

had zelden een woord met hem gewisseld. En net als de eigenaar was de hele bemanning Brits. De kapitein en hij hadden een prettige verstandhouding vol respect gehad.

‘Sorry voor de golven bij het binnenvaren,’ zei de kapitein met een glimlach toen hij naast hem aan dek kwam staan. Maar hij wist inmiddels dat Quinn er geen last van had. Quinn draaide zich naar hem om en knikte, geheel niet gehinderd door de golven die over de boeg sloegen en de regen die op hen neer kletterde. Hij droeg een oliepak en eigenlijk hield hij wel van de uitdaging van zwaar zeilweer, ruwe zeeën en zo nu en dan een storm. Het enige wat hij niet prettig vond, was vertrekken. Quinn en de kapitein hadden urenlang met elkaar zitten praten over zeilen en de plaatsen waar ze waren geweest. De kapitein was onwillekeurig onder de indruk geraakt van Quinns verre reizen en zijn enorme kennis. Quinn Thompson was een veelzijdig man, iemand met veel gezichten, een legende in de wereld van het internationale bankwezen. De eigenaar van het jacht had de kapitein voor de komst van Quinn verteld dat hij van eenvoudige komaf was en een enorm fortuin had gemaakt. Hij had zelfs durven beweren dat hij briljant was, en na drie maanden met hem op de boot te hebben gezeten kon de kapitein het er alleen maar mee eens zijn. Quinn Thompson was een man die door velen bewonderd werd, door enkelen gevreesd en door een paar gehaat, soms met reden. Quinn Thompson was direct, zelfverzekerd, machtig, in sommige opzichten mysterieus, maar meedogenloos in alles wat hij wilde hebben. Hij was een man met oneindig veel ideeën, een grenzeloze fantasie op zijn eigen terrein en weinig woorden, behalve op die zeldzaam openhartige momenten

waarvan ook de kapitein had genoten, meestal na een paar cognacjes. Ze hadden hun gesprekken voornamelijk beperkt tot zeilen, een onderwerp waar ze allebei van hielden, meer dan van iets anders.

De kapitein wist dat Quinns vrouw de afgelopen lente was overleden. Quinn had haar een paar keer genoemd. Op sommige momenten kreeg hij een weemoedige blik in zijn ogen en in het begin had hij veel sombere dagen gekend. Maar het grootste deel van de tijd waren ze samen aan dek en sprak Quinn niet over wat hem bezighield. De kapitein wist ook dat hij een dochter had, omdat hij het een keer over haar had gehad, maar Quinn sprak verder ook zelden over haar. Hij was een man die graag over zijn ideeën praatte, maar zelden over zijn gevoel.

‘U zou Mr. Barclay een bod op de *Victory* moeten doen,’ zei de kapitein optimistisch terwijl de bemanning de zeilen streek en hij de motor aanzette. Hij keek achterom naar Quinn terwijl ze de haven binnenvoeren. Quinn glimlachte door de opmerking. Hij glimlachte zelden, maar als hij het deed was dat wel de moeite waard. Zijn gezicht lichtte op als een stralende zomerzon. Voor de rest, wat veel vaker gebeurde, leek hij in de winter te zitten. Maar als hij lachte, was hij een heel andere persoon.

‘Ik heb eraan gedacht,’ gaf Quinn toe, ‘maar ik denk niet dat hij haar verkoopt.’ Quinn had voordat hij het schip charterde John Barclay gevraagd of er een kans bestond dat hij dat zou doen. Barclay had geantwoord dat hij het alleen zou doen als het moest en had erbij gezegd dat hij eerder zijn vrouw en kinderen zou opgeven dan zijn zeilboot, een manier van denken die Quinn zowel begreep als respecteerde. Hij zei dit niet

tegen de kapitein. Maar de afgelopen drie maanden was Quinn verliefd geworden op het idee een zeilboot te kopen. Hij had al jaren geen boot meer gehad en nu zou niemand hem meer kunnen tegenhouden.

‘U hoort een boot te hebben,’ zei de kapitein voorzichtig. Hij zou het heerlijk hebben gevonden voor hem te werken. Quinn was hard, maar eerlijk, vol respect en opwindend om mee te varen. Hij had dingen met de *Victory* gedaan die John Barclay nooit zou hebben gedurfd en was naar plaatsen gegaan waarover die nooit zou hebben gedroomd. De hele bemanning had genoten van de drie maanden die ze met Quinn Thompson had gevaren. En al sinds augustus had Quinn erover gedacht voor zichzelf een boot te kopen of te laten bouwen, vooral nu zijn dagen op de *Victory* erop zaten. Het zou de perfecte reden zijn om uit San Francisco weg te gaan. Hij had al besloten het huis te verkopen en zat eraan te denken ergens in Europa een flat te nemen. Hij was eenenzestig en al bijna twee jaar met pensioen. En nu Jane er niet meer was, bestond er geen enkele reden om in San Francisco te blijven. Hij beseftte dat hij door een boot misschien weer zin in het leven zou krijgen. Deze had dat eigenlijk al gedaan. Hij haatte het feit dat mensen elkaar vaak teleurstelden. Maar boten deden dat nooit.

‘Ik ben vanmorgen al zelf tot die conclusie gekomen,’ zei Quinn rustig. Hij vond het vreselijk de *Victory* te moeten verlaten en hij wist dat de boot over twee dagen naar Gibraltar zou varen en daarna naar St. Martin, waar de eigenaar haar voor de kerst met zijn vrouw en kinderen wilde hebben. Het bedrag dat Quinn aan huur had betaald hielp Barclay haar te houden en had voor hem een enorm verschil uitgemaakt. Hierdoor zou

hij zich de boot nog zeker een jaar kunnen permitteren. 'Weet jij iets te koop dat hiermee te vergelijken valt?' vroeg Quinn belangstellend terwijl de kapitein recht vooruit keek om hun koers te volgen toen ze het kanaal bereikten.

Hij dacht na over de vraag. 'Niet iets wat aan uw wensen tegemoetkomt, vermoed ik. Geen zeilboot.' Grote kruisers werden wel altijd aangeboden, maar mooie zeiljachten van het kaliber dat Quinn wilde, waren moeilijker te krijgen. Meestal waren de eigenaren dol op hun boten en zouden ze er niet snel afstand van doen. Hij dacht er nog steeds over na toen de eerste stuurman naar hen toe kwam. De kapitein stelde hem de vraag en Quinn raakte geïnteresseerd toen de jongeman knikte.

'Twee weken geleden, toen we uit Noorwegen vertrokken, hoorde ik over zo'n boot. Ze is nog niet klaar, maar is wel te koop. Ze is nog op een werf in Nederland. Bob Ramsay heeft haar vorig jaar besteld en hij heeft net besloten haar te verkopen. Hij wil een grotere. Ik hoorde dat het een schoonheid is.' De drie mannen wisten dat het waar was als het door Bob Ramsay was besteld. Hij was een zeiler van aanzien, met drie mooie jachten waarmee hij aan alle Europese wedstrijden meedeed, en gewoonlijk won hij alle prijzen. Hij was Amerikaan, had een Franse vrouw en ze woonden in Parijs. Hij was een held in de internationale zeilwereld; alle boten die hij had laten bouwen, waren uitzonderlijk.

'Weet je op welke werf ze ligt?' vroeg Quinn, die zich plotseling afvroeg of dit het antwoord was op zijn gebeden toen de jongeman begon te stralen.

'Jawel. Ik kan ze voor u bellen als u wilt, zodra we aangemeerd zijn.'

Quinn vertrok die middag op een vlucht naar Londen, zou een nacht in een hotel doorbrengen en de ochtend daarop naar San Francisco vliegen. Hij had zijn dochter Alex in Genève gebeld en gezegd dat hij haar wilde zien voordat hij naar huis vloog. Maar ze antwoordde dat ze het te druk had met de kinderen. Hij kende de ware reden waarom ze hem niet wilde zien, maar had niet meer de energie ertegenin te gaan. De ruzies tussen hen waren te bitter en duurden al zo lang. Ze had hem nooit vergeven voor wat zij zag als zijn falen in haar jeugd, en ze had hem maanden eerder verteld dat ze het hem nooit zou vergeven dat hij haar zo laat had gebeld toen haar moeder ziek was. Eigenlijk, zoals hij nu besepte, had blinde hoop en ontkenning hem ervan weerhouden eerder te bellen dan hij had gedaan. Zowel Jane als hij had geweigerd te geloven dat ze werkelijk zou sterven. Ze bleven zichzelf en elkaar maar zeggen dat ze het wel zou overleven. En tegen de tijd dat Jane hem toestemming gaf hun dochter te bellen, was het een paar dagen voor haar einde. En zelfs toen nog dachten ze niet dat ze zou sterven. Soms vroeg hij zich af of Jane en hij in haar laatste dagen alleen wilden zijn en daarom onbewust Alex hadden buitengesloten.

Toen Alex naar huis was gekomen om haar moeder te zien, was Jane een en al ellende. Alex arriveerde twee dagen voordat Jane stierf en die had zulke enorme pijnen of zat zo zwaar onder de pillen dat Alex nauwelijks meer met haar moeder had kunnen spreken, afgezien van die paar heldere momenten waarin Jane maar bleef volhouden dat het goed zou komen. Alex was verdoofd van verdriet en de schok en viel woedend tegen haar vader uit. Al haar verdriet en gevoel van verlies

hadden een uitlaatklep gekregen in de wrok die ze jegens hem voelde en haar teleurstelling, verdriet en angst zetten zich om in enorme woede. Ze stuurde Quinn een ziedende brief vol verdriet zodra ze weer thuis was en in de maanden erna had ze geen enkel telefoontje van hem beantwoord. Ondanks Janes laatste smeekbeden dat ze vrede zouden sluiten en voor elkaar zouden zorgen, had Quinn na de dood van zijn vrouw Alex nagenoeg opgegeven. Hij wist hoe ontdaan Jane zou zijn geweest over hun verwijdering en hij voelde zich er slecht onder, maar hij kon niets doen. En in zijn hart vond hij dat Alex gelijk had. Onopzettelijk hadden hij en Jane haar de tijd ontnomen om op de juiste manier afscheid te nemen.

Het telefoontje dat hij twee dagen eerder vanaf de *Victory* had gepleegd, was een laatste zwakke poging geweest om haar te bereiken, maar hij had alleen maar een ijzige afwijzing gekregen. Op geen enkele manier leek de kloof tussen hen nog te overbruggen en haar woede over haar kindertijd had al te lang liggen smeu- len. Al die jaren dat hij bezig was geweest met het op- bouwen van zijn imperium, had hij heel weinig tijd voor Jane en de kinderen gehad. Jane had het hem vergeven omdat ze altijd had geweten waarmee hij bezig was en wat het voor hem betekende, en ze had hem er nooit verwijten over gemaakt. Ze was trots geweest op alles wat hij had bereikt, ondanks de prijs die ze ervoor be- taalde. Maar Alex was hem gaan haten door zijn af- wezigheid en zijn ogenschijnlijke desinteresse toen ze nog jong was. Ze had hem dat verteld op de dag van de begrafenis, tegelijk met haar woede dat ze niet was gewaarschuwd over de ernst van de ziekte van haar moeder. En hoewel ze de kwetsbare uitstraling van haar

moeder had, was ze net zo hard als hij en in sommige opzichten zelfs nog harder. Ze was net zo meedogenloos en keihard als hij in het verleden was geweest. En nu had hij geen verdediging meer tegenover haar kwaadheid. Hij wist dat ze gelijk had.

Quinn had een zachte kant die maar weinigen kenden en waarvan Jane altijd zeker was geweest, een zachte kwetsbaarheid die hij goed verborgen hield en waar zij zich in koesterde, ook al was die niet zichtbaar. En hoewel Alex zijn kracht had, bezat ze niets van Janes vergevingsgezindheid. Ze had een ijsskoude kant waar zelfs Quinn bang voor was. Ze was al jaren kwaad op hem en het was duidelijk dat ze van plan was dat te blijven, vooral nu ze het gevoel had dat hij haar van haar laatste dagen met haar moeder had beroofd. Dat was de nekslag voor hun relatie als vader en dochter. En hij besefte nu dankzij Alex' beschuldigingen dat hij Jane in haar laatste dagen voor zichzelf had willen houden en niet met Alex had willen delen. Vol angst over Janes naderende dood, had hij zich aan de ontkenning vastgehouden. Ze hadden elkaar nog zoveel te zeggen na al die jaren dat hij niet thuis was geweest, alle dingen die hij nooit tegen haar had gezegd en waarvan hij had gedacht dat het niet nodig was. Uiteindelijk had hij haar wel alles verteld, en zij hem ook. En in die laatste weken had ze hem haar dagboeken en gedichten laten lezen. Hij had altijd gedacht dat hij zijn vrouw kende en pas op het allerlaatste moment was hij erachter gekomen dat het niet zo was.

Onder haar kalme, rustige en zachtaardige buitenkant had een vrouw gezeten met een grenzeloze warmte, een liefde en een hartstocht die allemaal op hem waren gericht, en de intensiteit ervan had hij pas begrepen toen

het veel te laat was. Waarvan Alex hem ook allemaal beschuldigde, hij wist dat hij het zichzelf nooit zou kunnen vergeven. Hij was er nauwelijks voor Jane geweest. Hij beseftte dat hij zijn vrouw meer in de steek had gelaten dan zijn dochter. Jane had net zo kwaad op hem moeten zijn als Alex, maar ze was alleen maar steeds meer van hem gaan houden tijdens zijn eindeloze afwezigheid. Hij voelde zich intens beschaamd en hij werd verteerd door een schuldgevoel dat hij zijn hele leven niet meer kwijt zou raken. Voor zichzelf leek het een onvergeeflijke misdaad. Zeker nu hij al haar dagboeken had gelezen. Hij had ze meegenomen op deze reis en had er al die maanden elke avond in gelezen. En nog meer dan de dagboeken sneden haar liefdesgedichten dwars door hem heen en braken zijn hart. Ze was de meest meevoelende, vergevingsgezinde en milde vrouw die hij ooit had gekend en ze was een schat geweest die veel groter was dan hij had vermoed. En het meest ironische van alles was, dat hij het pas begreep toen ze er niet meer was. Te laat. Veel te laat. Nu kon hij alleen nog maar de rest van zijn leven treuren om zijn eigen falen en het verlies van zijn vrouw. Op geen enkele manier viel het te herstellen of recht te zetten of zelfs maar goed te maken, hoewel hij wel zijn excuses had aangeboden voordat ze stierf. Erger nog was dat Jane hem had verzekerd dat hij nergens spijt van hoefde te hebben, dat hij zichzelf niets kwalijk hoefde te nemen. Ze had hem op het hart gedrukt dat ze al die jaren met hem gelukkig was geweest, waardoor zijn schuldgevoel nog groter werd. Hoe kon ze gelukkig zijn geweest met een man die er nooit was en bijna geen aandacht aan haar besteedde? Hij was bezeten geweest van zijn imperium, zijn successen en zijn eigen bezigheden. Hij had

voor bijna niets anders aandacht gehad, zeker niet voor zijn vrouw en kinderen. Alex had het volste recht kwaad op hem te zijn en Jane had alle reden gehad om hem te haten. Maar dat deed ze niet. In plaats daarvan had ze liefdesgedichten voor hem geschreven en was ze hem alleen maar toegedaan geweest. Quinn wist beter dan wie ook hoe weinig hij dat had verdiend. En hij droomde er nu bijna elke nacht over. Dromen waarin zij hem smeekte naar huis te komen en haar niet in de steek te laten of haar te vergeten.

Een jaar voor haar dood had Quinn zich uit zijn zaken teruggetrokken en ze waren een jaar gaan reizen naar al die plekken die hij wilde zien. Zoals altijd was Jane hem sportief gevolgd naar waar hij maar heen wilde. Ze waren naar Bali geweest, naar Nepal, India, de verre uithoeken van China. Ze waren teruggegaan naar plaatsen die ze allebei heerlijk hadden gevonden, naar Marokko, naar Japan, Turkije. Ze waren dat hele jaar blijven reizen en voor het eerst in tijden groeiden ze naar elkaar toe. Hij was vergeten hoe onderhoudend ze was en wat voor goed gezelschap, hoezeer hij van haar genoot. Ze raakten weer helemaal verliefd op elkaar en waren nog nooit zo gelukkig geweest als toen.

In Parijs kwamen ze erachter dat ze ziek was en ook hoe ernstig die ziekte was. Ze had al maanden last van haar maag, waarvan ze allebei dachten dat dat door hun reizen kwam. Daarna waren ze naar huis gevlogen en hadden haar goed laten onderzoeken. Het bleek zelfs nog erger dan ze dachten, maar zelfs toen nog ontken- den ze het allebei. Door haar dagboeken besepte hij nu dat zij de ernst van haar ziekte eerder had onderkend dan hij. Maar desondanks bleef ze ervan overtuigd dat ze die zou overwinnen. Voor die tijd had ze in stilte ge-

leden omdat ze de reizen die hij zo graag wilde maken en waarop hij zo lang had gewacht niet wilde verstoren. Ze was van streek geraakt omdat hun thuiskomst een afzegging van een reis naar Brazilië en Argentinië had betekend. Nu leek het allemaal zo zinloos en zo leeg zonder haar.

Jane was negenenvijftig toen ze overleed en ze waren zevenendertig jaar lang getrouwd geweest. Alex was vierendertig en haar broer Doug zou nu, als hij nog had geleefd, zesendertig zijn geweest. Op zijn dertiende was hij omgekomen bij een bootongeluk en Quinn beseftte nu dat hij hem nauwelijks had gekend. Er was zoveel om spijt en berouw over te hebben. Hij had de rest van zijn leven om ermee bezig te zijn. Jane was in juni overleden en nu, terwijl ze de haven van het oude Antibes binnenvoeren, was het november. Het waren zonder haar vijf pijnlijke en eindeloos durende maanden geweest. Quinn wist met absolute zekerheid dat hij het zichzelf nooit zou vergeven dat hij haar in de steek had gelaten. Zijn dromen en de dagboeken van Jane waren een constante herinnering aan zijn falen. Alex had hem al lang geleden veroordeeld en schuldig bevonden. Hij was het met haar eens.

Na het aanleggen kwam de kapitein naar Quinns hut om hem de informatie te geven over de zeilboot die in Nederland werd gebouwd en te koop was. Hij had net met de scheepswerf gebeld. Hij glimlachte toen hij de drempel over stapte.

‘Het is een boot van vijftien meter en het schijnt een schoonheid te zijn.’ Hij straalde. ‘Ze is een tweemaster en volgens de werf is er wel interesse geweest, maar niemand heeft haar gekocht. Ramsay besloot kortgeleden haar te verkopen.’ De twee mannen keken

elkaar aan en langzaam verscheen er een glimlach op het gezicht van Quinn. De kapitein had hem nog niet zo gelukkig gezien. Quinn had het grootste gedeelte van de reis een gekwelde uitdrukking op zijn gezicht gehad. ‘Gaat u haar bekijken?’ vroeg de kapitein belangstellend. ‘Ik zou graag uw vlucht voor u willen wijzigen. Een halfuur na uw vlucht naar Londen is er een vlucht naar Amsterdam.’

Quinn kon zijn oren niet geloven. Dit was heel krankzinnig. Een zeiljacht van vijfenvijftig meter. En waarom niet? Hij zou de rest van zijn leven de wereld rond kunnen zeilen. Hij kon niets bedenken wat hij prettiger zou vinden. Hij kon op de boot wonen en dan naar alle plekken kunnen varen die hij heerlijk vond en ook naar die plaatsen waar hij nog nooit was geweest. Hij hoefde alleen maar de gedichten en dagboeken van Jane bij zich te hebben. Niets anders kon hem nu nog iets schelen. Hij had ze vele malen herlezen. De helderheid ervan en de liefde voor hem kwamen steeds als een klap aan als hij ze las.

‘Hoe krankzinnig is dat?’ vroeg Quinn de kapitein terwijl hij in een leren stoel in zijn hut ging zitten en een ogenblik nadacht over het jacht van vijfenvijftig meter. Hij had het gevoel dat hij het eigenlijk niet verdiende, maar hij wilde niets anders meer. Het wonen op een jacht was de perfecte manier om te vluchten.

‘Het is niet krankzinnig, meneer. Het is een schande dat een zeeman als u geen eigen boot heeft.’ Hij wilde Quinn vertellen dat hij heel graag voor hem zou willen werken, maar hij wilde niet te opdringerig zijn. Als Quinn de boot kocht, dan zou hij het hem zeker zeggen. Er bestond geen hechte band tussen hem en John Barclay, de eigenaar van de *Victory*. Quinn Thompson was precies

de soort man voor wie hij wilde werken, een echte man van het water. John Barclay voer de *Victory* als een woonboot en had geen ervaren kapitein nodig. De meeste tijd lagen ze in de haven of ergens voor anker als ze wilden zwemmen. ‘Het duurt nog een jaar voordat ze is afgebouwd, misschien minder als u ze een beetje onder druk zet. U zou aan het einde van de aanstaande zomer met haar kunnen varen. Of in het ergste geval over een jaar, meneer.’

‘Oké,’ zei Quinn, die er plotseling heel beslist uitzag. ‘Ik doe het. Je vindt het niet erg mijn vlucht te veranderen? Ik kan nadat ik haar heb gezien naar Londen vliegen.’ Hij had geen programma, had geen afspraken, hoefde niemand te spreken en wilde dat ook niet, en de afgelopen drie maanden hadden hem bewezen wat hij al had vermoed: hij wilde een zeilboot. En niemand kon hem meer tegenhouden. ‘Zou je de eigenaar van de werf willen bellen en zeggen dat ik kom kijken?’ De ogen van Quinn schitterden van verwachting.

‘Uiteraard, meneer. Ik bel de werfeigenaar en zal zeggen dat u eraan komt.’

‘Ik heb een reservering voor het Amstel Hotel nodig. Alleen voor vannacht. Morgen ga ik direct van de werf naar het vliegveld en vlieg naar Londen.’ Het was een opwindende beslissing en als hij de boot niet leuk vond, hoefde hij haar niet te kopen. Hij zou er zelf een kunnen bestellen, een nieuwe, maar Quinn wist dat dat langer zou gaan duren. Het bouwen van een boot die vergelijkbaar was met de boot die Ramsay had besteld zou minstens twee jaar duren, misschien wel langer.

De kapitein regelde alles voor hem en een halfuur la-

ter schudde Quinn hem en de hele bemanning de hand, dankte hen voor hun vriendelijkheid. Voor iedereen had hij een ruime fooi achtergelaten en hij had een aanzienlijke cheque uitgeschreven voor de kapitein. Hij beloofde het hem te laten weten hoe de zaken verliepen in Nederland. Toen hij zich in een limousine naar het vliegveld van Nice liet brengen, voelde Quinn dezelfde pijn die hij maanden had gevoeld en hij wensde dat hij Jane kon vertellen wat hij van plan was en wat hij hoopte dat zou gebeuren in Nederland. Altijd was er wel iets wat hij met haar wilde delen, iets wat hem er met een scherpe pijn aan herinnerde hoe leeg zijn leven zonder haar was geworden. Hij sloot een ogenblik zijn ogen, en dacht aan haar, maar dwong zichzelf ze weer te openen. Het had geen enkele zin zichzelf weer in dat zwarte gat van verdriet te gooien. Het was sinds juni een voortdurende strijd geweest. Maar het enige dat hij met heel zijn wezen wel wist, was dat een zeilboot in ieder geval een manier zou zijn om weg te vluchten van de plaatsen waar hij met haar was geweest en had gewoond en die voor hem te pijnlijk waren geworden. Voor een zeilboot zou hij kunnen leven. Hij zou Jane nooit kunnen vervangen met een boot. Maar terwijl ze het vliegveld naderden kreeg hij het gevoel dat ze blij voor hem zou zijn geweest. Zoals altijd was gebeurd. Wat hij ook wilde, ze had hem altijd gesteund bij elk idee dat hij had gekoesterd, hoe waanzinnig ook voor iemand anders. Jane zou het beter dan wie ook hebben begrepen. Ze was de enige persoon die dat kon. De enige persoon die hij kende, die ooit echt van hem had gehouden. Meer dan hij ooit had geweten toen ze nog leefde. Nu wist hij zonder enige twijfel dat zijn hele leven met haar één

liefdesgedicht was geweest, precies zoals die gedichten die ze had geschreven en voor hem had achtergelaten.